

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. II. Quomodo Confessarij munus ſit acceptandum, & qui tituli
causæque illud cum alacritate exequendi, præcipuè à Parochiſ & religioſiſ
ad id deſtinatiſ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Tomo 1.
Tract 3.

Trid. Sef. 4
c. 6. & Can.
10.

vid. Suarez
Tomo 4 in
3. p. Disp. 16

HÆ sunt pars aliqua excellentiarum sacri officij Confessoriorum, præter alias multas allatas dum egimus de Sacramento Confessionis, cuius illi sunt Ministri; & præter eas, quas diximus superius de Sacerdotibus ad quos solos & ad nullos alios munus hoc pertinet. Idem enim signum interiorius, quod characterem perpetuum appellant, nec deleri vnquam potest. Est potestas ad vtrumque officium, consecrandi scilicet & absoluenti. Et quemadmodum nõ potest prima deleri; sic nec secunda: licet hæc requirat iurisdictionem ad suum opus præstandum, quæ & dari illis potest, & auferri ab Ecclesia.

CAPVT II.

*QUOMODO CONFESSARII MVNVS SIT AC-
ceptandum, & qui tituli causæque illud cum alacritate
exequendi præcipuè à Parochis, & Religio-
sis ad id destinatis.*

MNES IN PROXIMO CAPITE INSINUATA excellentiæ officij Confessoriorum sunt tituli quidam, & nomina, propter quæ tenentur valde gratos se habere Domino nostro, ob insigne beneficium sibi ab ipso ipforum meritis collatum in excelsa hac dignitate: ad quod etiam meritò iuuare debent omnes fideles, eodem nomine. Si enim benè res perpendatur, non sunt hominum modi excellentiæ Confessorijs propter seipfos collata, sed propter nos. Cuius apertum signum est, quòd Confessarius non possit seipsum à suis peccatis absolvere: nec suis clauibus cœlum sibi aperire; neque esse potest iudex, aut medicus sui ipsius: sed in his omnibus subijcere se debet alteri Confessario, à quo hoc bonum accipiat. Ipse tamen ex officio habet, vt absolueri possit, iudicare, & curare reliquos, & cœli portas eis pandere, & gratiã sanctificare. Cùm igitur tanta bona ab eis accipiamus; æquũ est, valde gratos nos esse Domino, qui tantam eis dignitatem in commodum nostrum largitus est; & simul eos diligere, magni facere, & honorare pro meritis dignitatis, quam habent, ob septem titulos in ipsa contentos. Si iubet Deus a honorare Parentes carnales, & b senes & iudices populi ac c medijs & corporales propter necessitatẽ, quã illorum operã indigemus: quanto magis volet, vt honorem iis deferamus, quos ipse tanto afficit honore: vt Angeli ipsi sanctam quandam habere possint æmulationem ob talem honorem hominibus collatum? illis enim, et si sunt hominum custodes constituti: non tamen data est potestas remittendi eorum peccata, sicut Confessariis. Ac propterea S. Chrysostomus ait: eũ qui hoc officium con-

a Exo. 2. 12

b Lenu. 19.

32.

c Eccl. 3. 1.

tennit, peiorem esse, ac dignum maiore pœna, quàm qui contempserit Aronem: sub d quorum pedibus disrupta fuit terra: & aperiens os suū deuorauit illos, descenderuntq. viui in infernum. At Confessarij speciali tenentur obligatione gratitudinem animi Domino exhibendi, qui tale illis officium contulit: Idque in tribus rebus: æstimando scilicet illud, vt par est: non solum propterea quod, qui illud contulit, sit Deus; sed propter præstantiam, quam in se habet. Deinde honorando illud vitæ Sanctitate, quam illud exigit: ne tanta dignitas aliqua ignominia afficiatur; & ne indignos se reddant honore, quo propter officium digni erant. Ac tertio piè illud exercendo iuxta mentem & voluntatem Domini, qui illud instituit; & eum in finem, eoq. modo & ratione, qua ipse præscripsit

Ex eisdem excellentijs oritur, quòd nullus debeat tantum sibi assumere, vt hoc officium aggrediatur non habens sufficientes dotes & facultates ad illud, vt oportet, exercendum. Quæ (vt S. Thomas ait) sunt virtus, scientia & prudentia. Nam si esset temerarium aggredi officium Iudicis Ecclesiastici, aut secularis aut medici, aut magistri absque talento & iudicio ad id necessario: multò magis temerarium esset officium obire Confessarij absque sufficiente virtute, scientia, & prudentia: nam error aut rectitudo in eo non est de rebus corporis, sed animæ: in quibus agitur de vita æterna consequenda aut amittenda. Ac propterea Concilium Tridentinum statuit: nullum posse Confessiones audire secularium, nec ad id idoneum reputari, nisi aut ab Episcopo per examen, si illi videbitur necessarium, aut alijs idoneis iudicetur & approbetur; aut Parochiale beneficium habeat. qui enim illum ad tale Beneficium iudicauit idoneum: etiam approbauit ad officium Confessarij, quod est illi coniunctum. Ex quo fit vt Episcopi teneantur nō approbare, nisi quos prædicto modo idoneos iudicauerint. Et ipsi Sacerdotes etiam tenentur eam approbationem nō petere, nisi intelligant, se idoneos esse, & sufficientes habere ad illud exercendum facultates. Præterea non debent ad hoc officium accedere ex suo iudicio aut arbitrato, & affectu carnis & sanguinis: graue enim esset peccatū, illud obire ob fines inanes ac terrenos; aut vanæ gloriæ, & honoris: quasi existimantes rem esse abiectam, quòd quis sit sacerdos, & nō possit Confessiones audire; aut propter aliquod temporale lucrum, quod est mercenariorum proprium; aut luporum non intrantium per portam in ouile Christi; sed per ambitionem, aut cupiditatem propriam: quæ valde degenerant ab officij sanctitate, & excellentia. Qui autem desiderant esse veri Pastores, & Confessarij perfecti: intrant per portam Diuinæ vocationis, existimantes id esse iuxta Diuinam vocationem; & in eos fines tendentes, in quos officium ipsum dirigitur. Quamuis autem non sit ad eò malum querere secundo loco, & minus principali

d Num. 16.
21.

Opusc. 65. de
Offi. Sacerd.
c. de Causa
la in Confes-
sione.

sess. 23. c. 15.

c Mal. 1.10.

ter aliquos humanos fines bonos, & commoda aliqua temporalia: quod tamen minus ad hæc respicietur. eò erit prima intentio purior & præstantior, & officium fiet exactius ac perfectius; magis que iuxta voluntatem Domini, qui dignus est, ut gratis sibi seruiatur, & quia talis ipse est; & præcipue in actionibus adeò spiritualibus & excellentibus. Nam si olim conquereretur, quòd non esset quæ clauderet ostia templi gratuito; & eo solo nomine, ut obsequium ipsi præstaretur: sed propter terrena commoda & utilitates: quando magis conquereretur, quòd quis non aperiat ostia portarum gratuito, sed propter lucra & commoda terrena.

4

f Psal. 83. 12.

g Act. 20. 35.

DENIQUE postquam officium hoc susceperis: omnes prædicationis excellentiæ esse tibi debent magnum incitamentum, ad illud cum magna animi delectatione, & in rem ipsam propensione obeundum: ut replet summam felicitatem, quod habeas occasionem obeundi in terra officium ipsiusmet Dei: cuius est, ut ait David, *f. dare gratiam & gloriam; nec cum penitentem absoluis, gratiam ei largiris, & ius ad consequendam gloriam.* cum igitur ipse Saluator dicat: *g. beatius esse dare, quam accipere: quanta erit beatitudo habere in manibus claves thesaurorum cælestium, & posse alijs dare ingentia adeò dona? Magnum quoque est motuum ac delectabile, quòd talem actionem scriptura appellet misericordem, copiosam, ingentem ac diuina magnificentia dignam.* Nam, ut diximus, in hoc ministerio compendio quodam continentur quatuordecim opera misericordiæ; cum quadam excellentia digna ipsomet Deo, præbente ad ea auxilium & gratiam. Hoc est opus, de quo cum Pharisei contra Christum murmurarent, quod Publicanis versarentur; respondit: *h. discite quid est misericordiam volo, & non sacrificium: illa enim & magis ad rem est, & plurius eam facio. Non enim veni vocare iustos, sed peccatores; & inducere illos ad Penitentiam.*

h Matt. 9. 13.

i Luc. 15. 7.

Tom. I.
Tract. 3. c. 1.

AEQUUM igitur est, ut serio magnaque cum animi voluptate illud sceteris, quod tantoperè Deo placuit: ut eius causa perficiendi è caelo descenderit. Tertium quoque motuum est, ut hoc munus fiat in despectum Dæmonum, & in gaudium Angelorum. Nam absolutione data, Dæmones remanent victi, & spoliati prædâ, quam habebant; Angeli autem remanent victores, & valdè læti. Propterea enim dicitur: *i. gaudium esse in caelo super vno peccatore penitentiam agente; quam super nonaginta nonentibus, qui non indigent penitentia.* Ad hæc, ut suo loco diximus, Christum Dominum nostrum instituisse ipsam confessionem, ut penitentes gloriosas sui ipsorum victorias obtinerent; & virtutibus, quas ibi exercerent, ex ipsis peccatis magna educerent emolumenta. ut valdè fierent perfecti: ita etiam statuit Confessarium munus ita cedere in utilitatem proximo-

morum.

morum, ut ipsimet proficere possent, & plurimum in perfectione crescerent: vincentes scilicet difficultates, & molestias, quæ ibi occurrunt; & herocias valdè virtutes exercentes, propter multas occasiones, quas ad id præbet, ut mox videbimus:

PRÆTER hæc generalia motiua, quæ ad hoc officium impellunt: sunt alia in diuersis Personis specialia, quæ ad illud accedunt per aliquam ex tribus ianuis aut vijs. vna est *iustitia*, alia *obediencia*, tertia *charitatis*. Per *IUSTITIÆ* portam intrant proprii Pastores, quibus animarum incumbit cura; per viam *OBDIENTIÆ* illi ingrediuntur, quibus Prælati hoc officium committunt, ut motus est in Religione; per viam *CHARITATIS* ingrediuntur, qui ex commiseratione animarum ad id officium obeundum permouentur. Ex quibus tribus virtutibus, & causis & rationes accipere debent, ad suum munus libenter & magna cum animi oblectatione obeundum; & nominatim ipsi Parochi, qui arctè ac seuerè obligantur ad hoc Sacramentum subditis suis administrandum; aut de alio prospiciendum, qui id præstet. quod si ad officium suum præstandum non propendeant, exculationes querent, ne illud faciant: damnum autem, quod inde proueniet, recidet in illorum caput. Ita enim Apostolus dixit: & vae mihi est si non Euangelizauero, & ita possunt ipsi dicere: vae mihi est, si non excepero Confessiones: nam incident in illa horrenda supplicia, quæ minatur Deus per Ezechielem Pastoribus, qui pascunt semetipsos, comedentes lac ouium, & operientes se earum lanis: quas tamen petire sinunt. ait enim: *Quod infirmum erat non consolidastis; & quod agrotum, non sanastis, quod contractum est, non alligastis; & quod abiectum est non reduxistis; & quod perierat non quaesistis.* Defecistis in proprio boni Pastoris officio, ad quem spectat debilem corroborare, infirmum curare, inordinatum continere, reiectum reuocare, & ouem perditam querere: quæ omnia sunt Pastoris propria quatenus Confessarij munus sustinet. quare ex obligatione iustitiæ tenetur gregi suo in tribus temporibus & occasionibus subuenire.

PRIMUM tempus est cum ipsius oues tenentur antidotum hoc sumere siue propter Ecclesiæ præceptum, siue propter imminens mortis periculum, quomodocumque illa immineat. Et vae medico, si infirmus moriatur, eò quod ipse eum non accesserit tæpestiuè! Si enim sanguis Abel, et si iusti, & cuius anima erat in requie, clamabat contra occisorem: quanto magis clamabit sanguis, aut peccatum animæ quæ in eo moritur, ob Confessarij culpam, nolentis eius confessionem excipere? in *Sanguine eius* (ait Deus per Ezechielem) *(de manu tua requiram. audiam enim eius*

k 1. Cor. 9.
16.

1 Ezech. 34.
2.

m Ezech. 3.
18. & c. 33. 6

clamorem contra te in inferno: quia ob tuam negligentiam in tuo officio ille damnatus est: ideoque vltionem sumam de te ob irreparabile, quod illi intulisti, damnum. *Alterum*, tempus est, quo Pastores tenentur omnibus suis in hoc munere subuenire: quando scilicet illæ id prudenter petunt, ob aliquam necessitatem, etiam non extremam: qualis est, quando sentiunt se valde premi & affligi, videntes se in aliquod mortale lapsum, quæ suprema est omnium miseriarum; aut premuntur & vexantur grauib tentationibus, cum periculo labendi in grania peccata, nisi penitentia se muniant. Tunc enim iure suo recurrunt ad suum Pastorem & medicum: qui sine grani valdeque urgente causa non potest remedium eis negare, aut differre. Nam forte dilatio esset causa ruine aut difficultioris curationis. Estque contra omnem rationem, non subuenire statim infirmo, eum, qui medici & infirmarij fungitur officio: si abique graui causa, vt diximus, auxilium differatur. *Tertium* tempus est, cum id prudenter petunt, ob suum maiorem profectum & perfectionem: qualis esset occasio iubileum aliquod obtinendi, aut maiori aliqua deuotione festum aliquod solenne celebrandi, aut commoda & vtilitas ex Sacra Confessione & Communionem hauriendi: quia sic preseruantur à grauib culpis, crescunt verò in exercitio virtutum. Nam & in his casibus est aliqua confessarij obligatio ad eos audiendos. Non enim solum spectat ad Pastorem oues suas eruere à morte culpe, in quam inciderunt; sed etiam illa, ab ea preseruare, & in obsequio Diuino promouere per ea media, quæ Deus ad id constituit; & ratione officij Pastori incumbunt. Alioquin conuenienter non paruuli apud Patrem suum cælestem (vt Ieremias ait) eò quod petierint panem, & aliud conueniens alimentum, & non fuerit qui frangeret eis. Quod si duris visceribus tanquam struthionis illud eis negauerint, quasi reijcientes rem totam in Dei prouidentiam, vt eis prospiciat: & si ille alia via eis prospexit, non pretermittet tamē Pastoris duritiam punire. Præterea æquū est, vt Confessarij (quocunq; tandem modo munus hoc obeant) coniungant sese cum Deo in causa salutis animarum, nam cum Dominus noster laboret, vt ita dicamus in eis vocadis per suas inspirationes; nec parui illi stet persuadere aliquibus, vt ad Confessionem faciendam accedant: consonū est rationi, vt Confessarius eas non repellat, Deiq; consilia dissoluat: sed reuocet sibi in memoriam illud Saluatoris omnia quod dat mihi Pater, ad me venit. Et eum, qui venit ad me, non eijciam foras: quia descendit de celo, non vt faciam voluntatem meam, sed eius qui misit me. Cum enim Pater suis inspirationibus peccatores vocet, iubeatq; vt ad meam Scholam venientes in meo se conspectu constituant: non illum à me repellam, sed iuxta voluntatem Patris mei omnes tales recipiam, vt desideria, quæ de cælo habent, opere impleant, & saluentur. Quomodo igitur

n Hier. 44.

o Ioan. 6.37

audebit

audebit Confessarius reijcere ad se venientē vocatū à Deo; & resistere
 voluntati Diuine, vt propriam opere compleat? Sed vltius vult Domi-
 nus noster progredi Pastorum curā cum dixit: *b quod periat nō quasisti*,
 quando enim pœnitentes ad ipsos non accedunt, cum eos præceptum
 obligat, aut alio tempore superius notato: & sic ostendunt, se aberrare,
 & perire; aut certè id, ad quod tenentur, negligere: debet ipsi Cōfessa-
 rij eos querere, & ad confessionem deducere: vt illud damnum reparēt,
 imitantes bonum Pastorē, qui descendit de celo p *vt perditam ouem requi-
 reret*, nec à quærendo destitit, *donec inuenit*. Omnes hæ rationes ferè lo-
 cum habent in Religiosis, qui hoc munus ex obedientia suorum Præla-
 torum obeunt, quæ obedientia tantum apud ipsos valere debet, vt ma-
 gnos addat animas, ac desideria excitet exactè tale munus obeundi: me-
 mor eius, quod ipse Christus Dominus noster dixit: *r meus cibus est, vt
 faciam voluntatem eius, qui misit me: vt perficiam opus eius*. Et quemadmodum
 magno affectu ipse Dominus egit cum Samaritana de eius conuersione;
 & expectauit diu, donec reliqui Samaritani venirent, vt eos conuertere-
 ret. Et cum esset valdè tarde, nihil curabat cibum corporis, vt obedien-
 tiæ cibum, hoc est animarum lucrum comederet, qui cibus est Spiritus
 valdè gratus: ita ipsi sese applicent seridò ad suum munus exequendum:
 siquidē ipse Dominus, qui ad Religionem eos adduxit, id eis committit:
 iudicentq; hunc cibum valde esse suo palato gratum. Sed simul tamen
 attendant, vocationem suam etiam hoc ab ipsis requirere, vt propriam
 perfectionem, & proximorum, per designata ab obedientia media, que-
 rant; sibiq; munus hoc fuisse assignatum, tanquam medium valdè effi-
 cax ad vtramque perfectionem obtinendam. In eo enim multo inueni-
 untur exercitia abnegationis propriæ, charitatis, & misericordiæ in om-
 nibus quatuordecim eius operibus: & quidē cum ea excellentia, quam
 diximus. Et vnaquæque Confessio, quam excipiunt, est instar mali pu-
 nici: cuius quidem cortex durus & asper est, intus tamen multa sunt gra-
 na dulcissima: nam species huius exercitij exterior insipida quidem est,
 & humilis: intus tamen abundat varijs affectibus insignis charitatis. Ae-
 quum denique est, vt quod apud alios efficit obligatio iustitiæ, in ipsis
 perficiat charitatis obedientia: præcipuè cum (vt ait Bouauentura) Ro-
 mana Ecclesia hoc munus commiserit Religiosis: vt quos pisces Parochi
 ob multitudinē nō possunt in sua nauī excipere, ipsi reciperent. Nam (vt
 S. Lucas ait) *pisces annunt socijs, vt veniant & ipsos adiuuent*. qui autem
 ad eos iuuandos sunt constituti, meritò id facere debent magna animi
 asacritate, respicientes ac promouentes honorem Dei, & vniuersale
 Ecclesiæ bonum, ex hoc ipsorum munere & labore proueniens.

p Ezech. 34.

q Luc. 15. 4.

r Ioan. 4. 34.

q. 2. super
Reg. Tom. 1.

s Luc. 5. 7.